

Minnisbrot um vinmanninn Jens John

Smádreingir í Mikladali!

Kavi. Gera kavað úttan fyrri koksveidagð úti á Ryggi. Vindeygð verður latið upp, og ein hond við einum bita ella eini flögvari kakulís rættir okkum. Hetta hevði tú mangan á orði síðani.

Jólaaftan!

Biða spentur, til klokkan ringir jólini inn. So hvør til sín at tendra jóljálósini í vindeyganum. Útaftur at vita, hvørji mundu lýsa vakrari. Semjast um, at tey vóru líka vøkur hjá báðum. Síðani upp í tornið at kima, tí tað sluppu vit smádreingir. Seinni at metast um, hvør dugdi betur at kima. Tá gekk ikki so væl við semjuni, tó, jólaaftan var, so ikki bleiv farið til hendurs ta ferðina.

Og húsagongdin jóladagarnar.

Jens John! Vit máttu fara inn í øll húsini, og alla staðni varð okkum sýndur blíðskapur. Ei dani í, at tú vart so blíður, sum tú vart, at vera vaksinn upp í slíkari bygd – Mikladali, *tínari* bygd, tí Mikladalur og tú, tit vóru eitt.

Áargil!

Hvussu nógvur leyvur og bjarnir skutu vit ikki har uppi? Og nógvur vóru kongsdótturarnar, vit bjargaðu undan risum og trøllum í Áargili.

Tjóvakelda!

Síðlína úr kinesartráði, húkarnir boygðar knappnálir, agnið reyðmaðkar. Ikki hekk væl á knappnálshúkunum, men so var bert at seta aftur.

Garðsinsá!

Skipsmenninir fóru um várið. So máttu vit eisini rigga til. Typpa hýlin sunnan fyrri Södnhúsið. Stoyppa atløgubryggjur til skip okkara. Jú, okkara spæl var tað, sum teir vaksnu tókust við.

Garðsinsá var okkum kunn alt frá Glerfossi og niðan undir Urðar, har vit gjørdur okkum holur millum steinarnar. Haðani var stutt niðan á Álvheygar, sum goymdu mikil fæ, tó at hvørjinn okkara fann tað.

Men har var so nógv annað. Okkum tørvaði ikki jarðfunnið fæ, tí okkara ríkidømi var allur dalurin alt av Flatnaregg og heim

undir Gásafjall og niðan á Barnaklett við krókureiðrum. Eystur og vestur áttu vit dalin av Heygnum Eina og oman á Bakka. Jú, sanniliga, áttu vit rásarúm. Barnar og »spællpláss«, sum øll kunnu øvunda okkum.

Og hetta ovurhonds natúrrikdømi myndaði teg, góði vinmaður. Lyndi títt var eins grønt og mjúkt sum dalurin, tú vaks upp í, tí Mikladalur letur seg upp og bjóðar øllum vælkom-in, eru tey fyrst komin niðan á Bakka. Soleiðis vart tú. Tú baðst ikki hund standa frá sær og bjóða øllum vælkom-in, hvør hann so enn var, ið kom á gott hjá tykkum á Dalavegi, og børnini sluppu altíð í há-sætið, tey vórðu ongantið skúgvast til viks. Og hóast tú vart góður við tíni og tey við teg, so gjørdi tú aldri mun á tínum børnum og annara – ein eginleiki, sum er fáum beskorin!

Har, sum tú vart, vóru næstan altíð børn. Tú kundi t.d. sita uttan fyrri við einum hóp av smádreingjum rúndan um teg og telja teimum sleingipflar, ella tú hjálpu teimum at gerakavamann. Tað gav at

bita nú í seinasta kava, tú komst koyrandi oman eftir Dalavegnum. Tá sást tú nakrar dreingir knossast við at lyfta høvdið upp á ein kavamann, men tað var ov tungt, og hóast tú átti ongan av dreingjunum, steðgaði tú beinanvegin og setti teimum høvdið á.

Hetta gjørdi tú ikki, tí at teir skuldu minnst teg, men júst av teirri orsök fara teir at minnst teg.

Elta ta ferðina, tú steðgaði á uttan fyrri Skúlan á Trøðni, tí tí sást konu mína og Eydnú, og Óluva spurdi, um tú kundi koyra Eydnú til hús. Eydnú mundi vera eini tvey ára gomul tá. Men tá komið var til hús seinni, var eingin Eydnú – so yvir á Dalavegin at vita, jú, vælsignað, har sótu tit tveyeini inni í køkinum og piðaðu ræst kjøt. At jóljólin hjá Eydnú ikki var so jólaligur júst tá, legði tú minni í. Og tað hevur í grundini so óendaliga lítið at siga, annaðhvørt finikjoli reykt av røstum kjøti ella ikki, tí, tað, sum taldi, var, at tú gavst sær stundir at vera góður við eitt smábarn. Hvussu ofta skúgva vit ikki børnini til viks og biðja tey biða til seinni, ella til vit fáa betri stundir? Hjá sær var stundin altíð beint tá og beint har.

Ódnarveður á landsynningi!

Partar av molanum fara. Eg siti úti í Bakka og »vaki« yvir bátinum, sum eg var so erpin av og góður við. Bátinum, sum vit báðir vóru óteljandi túrar við, summar fiskaðu vit væl, teir flestu minni, men allir vóru teir stuttligir, tí vit báðir vóru saman. Tá kemur tú so stillisliga seint á kvøldi herklæddur í ódnarveðrinum og setir teg undir liðina á mær – tað

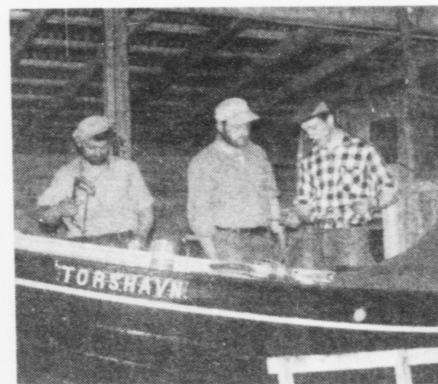
Á útróðri á Vesturhavinum

fløvaði – tað var vinskapur. Tú vart vinur í neyð, og tú vart vinur í eyð. Tí var sjáldan neyðugt at heita á teg, tú vart bara har, tá á stóð.

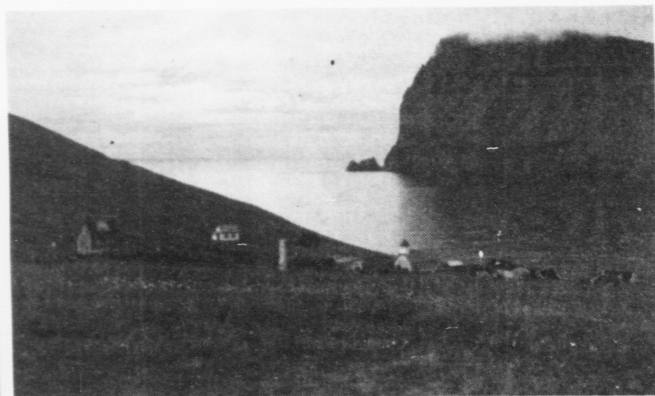
Neyvan mundi tú vitað týðningin á orðinum identitetskreppa, og hevði onkur sagt sær tað, hevði tú staðið spurin og helst ikki skilt tað allíkvæl, tí tú vart bara tú og eingin annar, fulltíkin í bø og haga, í fjøru og á báti og ikki at gloyma í bjørgunum, sum vóru sær so nær.

Tú kendi títt jørðildi, tú vart merktur av tínum fedrum og góður við tína slekt, so hóast tú átti ikki fót-smál, átti tú stein og allan heim.

Jóanes

Espingur verður umbygdur

Kalsoyarfjørður summarkvøld

ÍSB við í Malmö Open

Aftur í ár fer ÍSB at luttaka í Malmö Open, eini tí størstu kapping fyrri brekað yvirhøvdur í Norðurlondum.

ÍSB hevur luttikið í hesi kapping á hvørjum ári síðani miðskeiðis í áttatiárunum, og var tað júst í Malmö, at vit á fyrsta sinni fingur eyguni upp fyrri tí veruleika, at vit kunnu gera vart við okkum á tilfærum norður-

lendskum kappingarstöði, og var tað serliga í svimjing, at vit komu at seta spor eftir okkum.

ÍSB fer at senda heilar 6 svimjarar avstað hetta vikuskiftið og tey eru: Kristina Næs, Katrin Johansen og Durid Svensson, allar úr Havn, og Tóra við Keldu, Ester Høj og Símun Petur Zachariassen, øll úr Klaks-

vík. Kristina Næs er í lottuni í Danmark og hevur tí ikki kunnað vant saman við hinum svimjarunum, sum annars meta seg at vera hampuliga væl fyrri.

Venjarin er Katrin Michaelsen úr Klaksvík. Hon hevur í vetur vant sær báðar Tóru og Ester. Ferðaleiðari verður Marjun á Plóg.

Katrin Johansen og Kristina Næs vóru sær fyrstu, sum veruliga gjørdur seg galdandi í altjóða kappingum fyrri brekað – tað veri seg í norðurlendskum, HM ella í olympiskum høpi. Tær hava megnað, saman við Tóru við Keldu, at sláa fast, at Føroyar eru ein tjóð, sum ein eigur at rokna við, tá iðt alan er um svimjing

fyrri brekað.

Spennandi verður at frætta úr Svøríki, hvussu fer at gangast hjá Katrini og Kristinu, nú sær so at siga báðar royna at gera »comeback« á altjóða svimjipallinum fyrri brekað. Eisini verður spennandi at siggja, um Tóra fer at endurvinnna gullið frá í fjør.

Eftir kappingina í fjør

skrivaði »Skånes Handikappidrottaförbunda Tidning« soleiðis: »Under de sista åren har vi också fått en dam, som vet hur skapet skal stå – Tóra við Keldu, ÍSB Tórshavn. Eitt charmtroll – ganska mänsklig på bröstsim och ryggsims-distanserna – men skoningslös på frisimmet – en verklig starrkrett«.